

míti v rozsudku za svého odpůrce, zejména i s hlediska jeho solventnosti. (Tak Dr. Hora: Československé civilní právo procesní II. díl str. 175 a násl., Neumann ve svém komentáři k civ. ř. s. vydání IV., díl II., z r. 1928 str. 906, Dr. H. Sperl: Lehrbuch der bürgerlichen Rechtspflege I. Band 2. Teil z r. 1928 str. 200, prof. Dr. Tilsch ve spise: Einfluss der Zivilprozessgesetze auf das materielle Recht z r. 1901 str. 301). Že by žaloba měla býti pro nedostatek oprávnění žalobcova zamítnuta, z ustanovení § 234 c. ř. s. vyčísti nelze. Míní-li dovolatelka, že by při neuznání jejích vývodů neměl § 234 c. ř. s. význam, stačí poukázati k tomu, že má svou druhou větou umožniti, aby po případě mohl nabyvatel do sporu vstoupiti. Dovolatelka cituje na odůvodnění svého stanoviska jen rozh. čís. 1617 a 1891 sbírky rozh. nejv. s., z nichž však žádné nedopadá na souzený případ. Zabýváti se otázkou, jak se v souzeném případě bude moci uskutečniti vymáhání pohledávky rozsudkem přiznané postupiteli a za sporu dále postoupené, vymyká se z rámce tohoto sporu, týkajíc se právního poměru osoby třetí (nabyvatele) k stranám sporu.

Čís. 13974.

Ujednal-li majitel domu s třetí osobou před povolením vnucené správy domu, že může zadarmo (bez dalších platů) do jeho smrti užívati bytu v domě, nepozbyla tato smlouva platnosti zavedením vnucené správy. Vnucený správce musí převzít i tuto smlouvu a nemůže třetí osobě vypovědět byt pro neplacení činže.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1934, Rv II 966/34.)

Žalovaný poskytl, než ještě byla na dům povolena vnucená správa, majitelce domu zápůjčku, začez mu tato poskytla doživotní bezplatné užívání bytu v domě. Soudní výpověď, danou vnuceným správcem domu žalovanému pro neplacení činže, procesní soud prvního stáda ponechal v platnosti. Odvolací soud výpověď zrušil. Důvody: Vnucený správce vede správu s vyloučením dlužníka (§§ 99 a 130 ex. ř.), jen on hospodaří, pobírá užitky a jemu přináleží předsevzítí právní jednání a úkony, jichž provedení vnucené správy vyžaduje, a, pokud k výkonu správy to náleží, je povolán podávati žaloby (§ 109 ex. ř.). Smlouvou, procesním soudem zjištěnou, dlužnice přijala od žalovaného až do její smrti náhradu za to, že žalovaný exekutce tuto částku poskytl. Týká se tedy ujednání to hospodaření na spravovaném majetku a užitku z něho. Žalobce jako vnucený správce jest vázán smlouvou dlužnice přes to, že byla sjednána před zavedením vnucené správy, jak z námitek jde na jevo, a jest povinen tuto dohodu dodržeti. Že tomu tak a že ujednání s dlužnicí před zavedením vnucené správy ohledně užitků platí i za vnucené správy, plyne i z § 110 ex. ř., neboť podle ustanovení tohoto paragrafu vnucený správce jest též oprávněn požadovati od třetích osob plnění povinná a zadrželá, patří-li k užitkům spravovaného před-

mětu. Tímto ustanovením zachovávají se v platnosti smlouvy sjednané s dlužníkem před zavedením vnucené správy a také z tohoto ustanovení plyne oprávněnost stanoviska, že smlouvy dlužnice jsou pro vnuceného správce závazné. Nemohl tedy vnucený správce tento právní základ mezi exekutkou a žalovaným přezíratí a tvořiti z poměru právního něco jiného, než podle původní dohody existuje, tedy tvořiti nájemní smlouvu, která neexistuje, a vypovídati nájemní smlouvu při jeho stanovisku, že tato existuje proto, že domáhá se placení přiměřeného nájemného. Poněvadž dohoda mezi exekutkou a žalovaným byla prokázána, musí vnucený správce tuto dohodu dodržeti, a proto nemůže se domáhati vyklizení bytu, zejména ne ve výpovědním řízení, ano nájemní smlouvy mezi exekutkou a žalovaným nebylo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Při právním posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) jest schváliti úsudek odvolacího soudu, že majitelka domu ujednala se žalovaným před povolením vnucené správy smlouvu, že může zadarmo, t. j. bez dalších platů do její smrti užívatí bytu, že tato smlouva nepozbyla platnosti zavedením vnucené správy, poněvadž vnucený správce musí převzítí i takovou smlouvu (§§ 109—111 ex. ř.). Má-li žalovaný proti majitelce domu osobní pohledávku na bezplatné užívání bytu do její smrti, nemůže vnucený správce vypovědětí mu byt pro neplacení činže podle § 1118 obč. zák.

Čís. 13975.

Dohoda o náhradě škody, způsobené zabezpečovacími opatřeními z důvodů veřejných (§ 222 horn. zák.) nepřestává býti úkonem soukromoprávním tím, že k ní došlo při vodoprávním řízení, ani tím, že byla pojata do koncesní listiny.

Dohoda, již obec (osada) v Čechách vzala na sebe závazek hraditi případné újmy těžarstva, povstale omezením dolového provozu, nařízeným dozorčími úřady s ohledem na vodovod obce, vyžaduje ke své platnosti usnesení obecního zastupitelstva a schválení okresním výborem.

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1934, Rv I 1695/32.)

Žalující důlní společnost domáhala se na žalované osadě D. v Čechách odškodnění, opírajíc se o dohodu se žalovanou osadou při vodoprávním řízení. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Žalobkyně opírá žalobní nárok o dohodu, podle níž se žalovaná obec zavázala nahraditi žalobkyni cenu uhelného pilíře, který ponechala žalobkyně státi k ochraně vodovodu žalované. Žalobkyně odvolává se v tom směru na prohlášení obce D. ze dne 17. května 1898, v němž zástupci obce D.